
Sandomierz, st. 1, rejon 10-11, gm. loco, woj. tarnobrzskie

Informator Archeologiczny : badania 32, 249

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Rykacze, st. 2, gm. Zambrów, woj. łomżyńskie, AZP 42-78 - patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

Rzędziwojowice, st. 1, gm. Niemodlin, woj. opolskie, AZP 89-34/1 - patrz: środkowa i późna epoka brązu

SANDOMIERZ, st. 1, rejon 10-11, gm. *loco*, woj. tarnobrzeskie

- osada wczesnomiejska, kościół Marii Magdaleny i cmentarz przykościelny (XIV-XIX w.)

Ratowniczo-weryfikacyjne badania wykopaliskowe, przeprowadzone w okresie od czerwca do października przez mgr. Waldemara Glińskiego (PKZ Sp. z o.o. Kielce). Finansowane przez Urząd Miejski w Sandomierzu. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 70 m².

Rozpoznano mury prezbiterium i części nawy, pozostałości krypt grobowych i groby na cmentarzu przykościelnym oraz zniszczony przy budowie kościoła ziemny obiekt o charakterze gospodarczym, datowany ceramiką na XIII/XIV w. W świetle przeprowadzonych badań najstarszą fazę kościoła należy datować na połowę (lub nawet 2 połowę) XIV w. a nie, jak dotychczas przyjmowano, na 2 połowę XIII w.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Muzeum w Sandomierzu.

Badania nie będą kontynuowane.

Sandomierz, st. 1, ul. Opatowska, gm. *loco*, woj. tarnobrzeskie - patrz: okres nowożytny

SANOK, st. 1, gm. *loco*, woj. lubelskie

- zamek

Ratownicze badania wykopaliskowe, prowadzone przez mgr Marię Zielińską (Muzeum Historyczne w Sanoku). Finansowane przez Urząd Miasta w Sanoku. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 50 m².

Konieczność sprawowania ścisłego nadzoru archeologicznego na wzgórzu zamkowym w Sanoku była spowodowana kontynuowaniem kapitalnego remontu renesansowego budynku zamku. Nadzorem został objęty wykopem budowlany teren, przylegający do zachodniej elewacji zamku, o wymiarach 25 x 2 m. Na całym odcinku prześledzono stratygrafię tej partii wzgórza i przebadano dostępne fragmenty obiektów architektonicznych, które w nim wystąpiły.

W nadzorowanym wykopie odsłonięto między innymi dwumetrowej szerokości fragment fundamentu skrzydła północnego zamku, dobudowanego do głównego budynku. W dalszej kolejności odkryto 8 niewielkich murków stanowiących ograniczenia zasypanych wejść do piwnic i zamku. Rozpiętość chronologiczna odkrytych fragmentów architektury zamyka się w okresie od XVI do XIX wieku.

Dokończono eksplorację odcinka, w którym wystąpiły konstrukcje drewniane odkryte w 1997 r. i wstępnie interpretowane jako pozostałości wczesnośredniowiecznego wału obronnego. Ustalono, że rozciągały się one na długości 9 m i składały się z luźnych, niepowiązanych belek, ułożonych ukośnie na przemian, przesypywanych czarną ziemią przemieszaną z kawałkami szaroniebieskiego piaskowca i okruchami cegły „palcówki”. Warstwy te zalegały do głębokości około 4,5 m od poziomu obecnej powierzchni dziedzińca. Na długości 4 m, nad warstwą drewna natrafiono na bruk kamienny, który stanowił podstawę dla muru ceglanoego. Mur ten zbudowany był z cegieł „palcówek” – materiał ceramiczny w jego najbliższym otoczeniu datowany jest na późne średniowiecze, a rozpiętość dat drewna uzyskanych w wyniku analizy dendrochronologicznej wynosi ponad pół wieku (od końca XIII do połowy XIV w.)

Stratygrafia w wykopie budowlany, pomiędzy fundamentem skrzydła północnego a murem ceglany, przedstawiała się następująco: pod warstwami nasypowymi niwelującymi dziedziniec,